

om, at det, der bringer Svingningerne i Kronens Værdi, er dels Børsjobberiet herhjemme og ude, dels Misforstaaelse med Hensyn til Danmarks økonomiske Liv, bl. a. vore Eksportmuligheder. Det er saadanne Forhold, der paavirker Børsnoteringen, Forhold, der i Virkeligheden ikke har noget som helst direkte at gøre med Aktiernes eller Pengenes indre Værdi. Jeg nærer det Haab, at ligesom vi har set, at vor Kronens Værdi er svinget op og ned, efter som Rygterne har gaaet, eller efter som Børsjobberiet har floreret — det er jo ikke længe siden, at vor Krone stod langt, langt bedre end i dette Øjeblik, uden at der er sket noget nyt og paa viseligt, der burde paavirke Kronens virkelige Værdi —, saaledes vil vi ogsaa i Fremtiden se en Bevægelse opad for Kronen, saa at den kommer til at svare til, hvad den virkelig er værd baade paa Basis af Nationalbankens Stilling og paa Basis af hele vort økonomiske Liv og de Muligheder, dette har.

Mægaard: Jeg har den Opfattelse af de Udtalelser, som er fremsat af de forskellige Ordførere for Partiernes, at intet af Tingets politiske Partier paa nærværende Tidspunkt vil modsætte sig Gennemførelsen af Lovforslaget. Der er ingen, der har fremført noget reelt imod, at vi fortsætter denne Lovgivning; men der er fra en enkelt Side, fra det ærede 7de Medlem for 1ste Kreds (Bramsnæs), paa Socialdemokratiets Vegne gjort den Henstilling, at Sagen behandles i et Udvalg — det vil sige, saadan skulde det egentlig ikke udtrykkes, men det foreslaas af det ærede Medlem, at Forslaget henvises til et Udvalg, som eventuelt skulde have Oplysning om de Resultater, der kom til at foreligge fra den nedsatte Valutakonference. Vi vil naturligvis ikke fra vor Side modsætte os Behandlingen i et Udvalg af denne Sag; men i øvrigt gaar jeg ud fra, at selv om vi henviser Forslaget til et Udvalg, nytter det ikke Spor; det vil ikke fremme stort Rigsdagens Viden og dens Kundskab angaaende den Konference, der er Tale om; thi hvis denne Konference til sin Tid, maaske ret snart, møder med Forslag og Indstillinger, vil de selvfølgelig komme til Rigsdagens Kundskab og Behandling, ganske uanset, at vi henviser dette Forslag til Udvalgsbehandling og i dette Udvalg faar disse Oplysninger. Men, som jeg sagde, vi fra vor Side skal ikke modsætte os Udvalgsnedsættelse; vi vil gaa med dertil under den Forudsætning, at Udvalget bliver saa

tidligt færdigt, at Lovforslaget kan være vedtaget, før den bestaaende Lov løber ud.

Bramsnæs: Jeg tror ikke, det er uden Betydning, at dette Lovforslags videre Behandling faar Lov til at vente, til vi faar at se, hvilke Krav der fra Nationalbankens Side vil blive stillet til Staten med Hensyn til Hjælp til at stabilisere vor Kronens Værdi. Jeg forstaaer saa udmærket, at man fra Nationalbanken helst vil have dette Forslag i Havn først og derefter sætte Statsmagten, Lovgivningsmagten Kniven paa Struben — Pistolen for Brystet hed det vist under Landmandsbankforhandlingerne. Det er en behagelig Situation at være i for Nationalbanken; men det forekommer mig, at Rigsdagen i sin egen Interesse ikke bør udsætte sig for alt for mange af den Slags Situationer. Og naar nu Nationalbanken ønsker en saadan Forlængelse af en Lov, som giver den en overordentlig stor Favør — thi Nationalbanken er jo en privat Bank, som varetager private Interesser —, saa er det af Betydning, at Lovgivningsmagten først hører fra Nationalbanken, hvilke Krav vi kan blive udsat for, inden vi giver den denne store Favør. Det er mit væsentligste Motiv til at ønske Sagen behandlet i et Udvalg, og jeg skulde synes, det var et Synspunkt, som kunde deles af hele Rigsdagen, idet vi paa denne Maade faar en samlet Behandling af Statens og Nationalbankens Forhold til hinanden og ikke en stykvis Behandling, hvor den ene tager de Fordele, den kan opnaa, og derefter tvinger Staten til, hvad der ikke kan undgaaes. Jeg har ikke udtalt, som den højtærede Justitsminister, tror jeg det var, nævnte, at Nationalbanken havde hele Skylden for vor Misère; det kunde ikke falde mig ind, og det er ikke min Anskuelse. Men jeg har udtalt, og det staar jeg ved, at Nationalbanken har Skyld; det lader sig ikke afvaske ved nogen som helst Erklæring, det er noget, der foreligger ganske klart for Offentligheden. Deraf følger — forekommer det mig — ganske logisk, at Nationalbanken har en uafviselig Pligt til at ofre alt, hvad den kan, for at bringe os Hjælp. Jeg maa sige, at jeg har heller ikke derom sagt, som den højtærede Justitsminister udtalte, at det var Nationalbankens Pligt at bringe os ud af Uføret; det har jeg ikke sagt. Jeg har sagt, at det var Nationalbankens Pligt at ofre alt det, den kan, for at bringe os ud af det. Det fastholder jeg, det hævder jeg er Nationalbankens Pligt, og derfor mener jeg